

KVELDSTANKER til 17.juli 2010.

KNUST PORSELEN I VÅR SJEL

- trofast kjærlighet og nærhet – og trygghet på å være omgitt av nettopp dette –

”Det var mye knust porselen i Frida Kahlos sjel. Men også en blodrød kjærlighet, som gikk over alle grenser for å tro at mennesket var godt og ville det gode, sist og til slutt,” skriver Olav Egil Aune om kunstneren Frida Kahlo fra Mexico (1907-1954). Han skriver også at ”hun klistret – mer enn noen – sine fysiske og psykiske smerter til lerretet. - - ”Jeg er ikke religiøs,” sa hun flere ganger – ”jeg er ikke religiøs”. Og malte Kristus-historien over i madonnahistorien, på et vis som neppe kan tolkes annerledes enn håpet om en ny himmel og en ny jord.” Og barnet hun maler, er ofte henne selv, skriver Aune (Vårt Land, 9.juli 2010).

Det er den første setningen som har vært med meg på en spesiell måte i noen dager nå. For det er så mye ”knust porselen” i så mange sjeler. Det er NOE i alle, og mye i så mange. Jeg kommer av og til nær forskjellige typer ”porselen” som er knust fordi barndommen måtte møtes og mestres uten de biologiske foreldrene. Og det ble så mange spørsmål etter hvert. Og savn etter noe man ikke riktig visste hva var. ”Han blir jo aldri ferdig med dette at han ble tatt bort fra sin syke mor,” ble det sagt, nesten litt irritert. Nei, det er ikke så lett å bli ferdig med det. For da vet man ikke hva man kunne ha hatt, eller hvilken forskjell det ville ha utgjort, i trygghet og følelse av tilhørighet. En annen ble sendt fra slektning til slektning hele barndommen. For faren greide ikke tilværelsen og barneoppdragelsen og sitt eget indre etter at kona døde.

”De sier at jeg skal ta meg sammen. At jeg må se litt mer positivt på alt,” sa min medvandrer. Og fortsatte: ”Men hvordan skal jeg greie DET, da? Det blir av og til bare rot her inne i hodet. Og jeg kan gå med en følelse av at det er noe feil med meg, og at jeg ALLTID gjør noe galt.”

Andre ganger er det andre grunner til at ”porselen” ble knust. Noe skjedde, eller skjedde over tid, som gjorde at TRYGGHETEN fikk dårlige kår. Den maktet ikke å feste seg og slå rot, ikke sånn helt på ordentlig. Og da BLIR det noen sår som trenger behandling for å gro – på ordentlig, det også. Den beste behandling som fins, er andres varme, tålmodighet, raushet, kjærlighet – og det å få sette ord på det, selvfølgelig. Men trofast kjærlighet og nærhet - og trygghet på å være omgitt av nettopp dette, er nødvendig. Og jeg kunne gjerne ha skrevet dette med store bokstaver. For det ER så viktig. Så veldig, veldig viktig for oss alle.

Med ønske om ei god helg for den enkelte!

Helga H.